

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 24. svečana, 1893.

List 8.

Stolp je.

III.

(Dalje.)

„Postavil sem te za luč narodov.“
Izai. 49. 6.

Nekaj dni pozneje (30. dec. 1819) nadaljuje: „Videla sem zopet svetega Petra cerkev v Rimu z nje velikansko kupolo. Sv. arhangelj Mihael stal je na njej svetlo-bliščeč v kervno-rudeči obleki in veliko bojno zastavo je deržal v roki. Na zemlji pa je bila vojska. Zeleni in modri bojevali so se proti belim, in zdelo se mi je, da ti beli, nad katerih glavami se je žaril rude

to imé dičiti pervaka apostolov, in njegovega naslednika sedanjega sv. očeta papeža. Nanj smemo obračati tudi besede prerokove: „Postavil sem te za luč narodov.“ (Izai. 49. 6.) Že mnogokrat se je omenjalo, da se resnično vjema staro prekovanje škofa Malahije, ki je napovedal pred več ko 600 leti prihodnje papeže po nekih znamenjih, in o sedanjem videl „luč na nebu“ (lumen in coelo). Da! sv. oče papež Leon XIII. imajo ne le na svojem rojstnem plemenitaškem gerbu (rodbinskem znamenju) repato zvezdo, nego so resnično kakor svetla luč narodov s svojo učenostjo, svojo pobožnostjo, in sijajnim zgledom, da jih ves svet visoko čišla. „Vse mora biti v strogem redu opravljeno. Slaherni v Vatikanu ima svoj določen delokrog, — vsak mora delati, in papež je prvi, ki daja najlepši zgled neumorne delavnosti. Vsakdanje javne in zasebne avdijence jemljejo veliko časa, potem posvetovanja s kardinali, prefekti in tajniki raznih kongregacij; in od njega osnovanih komisij. Ker pa je večkrat dan prekratek, se čestokrat primeri, da dolgo v noč še delajo in mislijo, in ko že vsi v Vatikanu počivajo in spé, sv. oče čujejo in bdijo pri luči. Skerbé vedno za vse, nič ne uide njih

dih petje, govori, glasbe sv. Očetu na čast. Kaj takega svet skoraj ni še doživel.

V Ljubljani so načelniki vsih verst, djali bi, zapored se poklanjali prevzvišenemu gospodu knezu škofu s prošnjo, naj blagovolijo naznaniti njihova in tovaršev, podložnih čestitanja sv. Očetu k njihovi škofovski zlati maši v Rim in podobno tudi po deželi. Mladini začetnih šol je bil v soboto privoljen prosti dan v veselje zaradi papeževo slave in vdeležila se je mladina v ta namen po vsih cerkvah službe božje.

Od v. č. škofijstva zapovedana tridnevna se je z verniki po vsih cerkvah obhajala in bilo je soboto in nedeljo brez števila pobožnih pri božji mizi.

Nepopisljivo lepo in častitljivo je bilo v soboto-večer razsvitljenje mesta, blezo nikoli ne tako obilno in po vsih stanovanjih, odkar stoji Ljubljana, ki se je smela ta večer „svitla Ljubljana“ imenovati. Popisati bi bilo treba cele pole, ako bi hotel kdo natančno poznati, kaj se

zato so si verniki domá napravljali postaje sv. križevega pota. — H koncu je govornik nam vsem priporočal molitev sv. križevega pota. Priporočal najpervo mladini: saj premišljevanje Kristusovega terpljenja ohranilo ti bo, o mladina, belo lilijo kerstne nedolžnosti; priporočal tudi odraslim, da bodo križe in težave bolj poterpežljivo prenašali. In res! „Kdor rad moli sv. križevi pot in z veseljem premišluje terpljenje Gospodovo, misleč si: Zveličar je za-me, za moje pregrehe toliko terpel — takemu se bo pristudil greh in ljubil bo čednost, studil bo hudo, hrepenel po dobrem. V tej krasni pobožnosti, v premišljevanji Kristusovega terpljenja našel bo moč in tolažbo človek, ki ga tarejo razne bridkosti in težave. Gospod Zveličar mu kliče tako rekoč z vsacega štacijona: Če sem jaz, Nedolžni, toliko terpel, zakaj bi ti, ki si grešnik, svojega veliko manjšega križa voljno ne nosil?! — Sprejmi ga za pokoro, za zbrisanje svojih grehov! —

Z novim križevim potom je pa velečast naš gosp. dekan tudi končal večinoma, kar je imel dodelati in popraviti v svoji farni cerkvi. Bog mu p

kakor je stala tudi v prihodnje, kakor je stala v preteklosti, ko so vendar tolike sile nad njo prišle. Prišlo je preseljevanje narodov, ki je kakor huda povodenj preplavilo in razderlo vse takratne države. Prišel je gerški razkol, ki je ulomil mogočno vejo z drevesa katoliške cerkve, ker so se od nje ločili Gerki in pozneje Rusi, Bolgari in Serbi. Burni so bili časi, ko so se nemški cesarji iz rodü Štavfovcev bojevali zoper rimsko cerkev. Prišel je Luther s svojimi zmotami in novotarijami, in zopet se je odkerhnilo nekoliko vej od zelenega debla. Prišla je strašna francoska prekucija in prizadela je cerkvi hudih udarcev. Toda nevesta Jezusova nikoli ni umirala, še manj je umerla; nje nikoli niso zabili v kersto, še manj jo položili v grob. Pač pa so v jamo zderknili, ki so jo bili cerkvi izkopali. Tu se je vresničil modri izrek modrega Gamalileja: „Če je to delo od ljudi, razderlo se bo; če je pa od Boga, ne morete ga razdreti.“ (Dej. ap. 5. 38. 39.) Cerkev se je vsem nevihtam uspešno upirala in je v vseh bojih srečno zmagala; premagla bode nedvomno tudi nevero našega časa, kakor tudi mlačnost in popustljivost v veri. Slave svoje nepremagljivosti ne del

Dela in opravila je v temu vinogradu obilno in jako potrebnega; ali prirodnih, iskrenih in v to zmožnih delavcev silno malo.

Iz Soluna — 1893. (Pismo milostljivega gospoda Lazarja Mladenoffa, škofa in apostolskega vikarja Bulgarov v Macedoniji do brata Jož. Genina v Parizu.)

Predragi moj brat!

Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa bodi vedno z nami!

Prišel sem to pismo s tem, da sem Vam vošil milost našega Gospoda; lahko bi bil dostavil in v resnici tudi dostavim: milost naših prijateljev in naših dobrotnikov bodi vselej z nami! Res, ako pri njih milost najdemo, je vse rešeno; če ne, smo v nevarnosti zgubiti vse. — Revni Macedonski misijon! o v kakem žalostnem položaji smo!

Vendar imam zaupanje, moj ljubi brat, da bo vse rešeno, dokaz mi je Vaša dobra misel, katero Vam je Bog dal, namreč, da hočete prositi milošnje to leto za nas.

ko si onemoglo — da bi te ogrela in ti pogum delala, da bi zamoglo samo hoditi?

O moj ljubi brat, bodite vi moja previdnost! najдите nam kakih dobrih mater, kakih dobrih sester, ki nas bodo vzdrževale v naši otroški mladosti. Bog bo gotovo blagoslovil vas in vse tiste, ki bojo sprejeli eno teh malih, kajti Gospoda Jezusa Kristusa samega sprejmejo.

Če sem tudi nevreden, vendar prosim Boga sv. blagoslova za Vas in za vse, ki se bojo za naš revni misijon potegovali. Priporočujem se Vašim pobožnim molitvam in sem v ljubezni Jezusovi

Vam ves udani sobrat
Lazar Mladenoff,
Satski škof in apost. vikarij
Macedonije.

NB. Temu pismu je pridjal Jož. Genin, misijonski brat družbe sv. Vincencija Pavljanskega (v Parizu 9. febr.), svoje priporočilno pismo, iz katerega naj podamo le te besede:

„Marsikateri bo rekel: Režeži v dom

Bog te sprimi v naši sredi!
 Oče! Čuj iz src odmev!
 Zá te prosí.
 Da porosi:
 Srečo stalno,
 Nikdar kalno,
 Nepoznano tugi bleđi,
 Ti otrok duhovnih spév!

—m.—

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec februarj (svečan).

a) Glavni namen:

Ljubezen do sv. Cerkve.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

3. Kako naj skazujemo ljubezen do sv. Cerkve? Pred vsem „dragi, ne ljubimo z besedami, temveč z djanjem in resnico“ (1. Jan. 3, 18.); kajti, to je